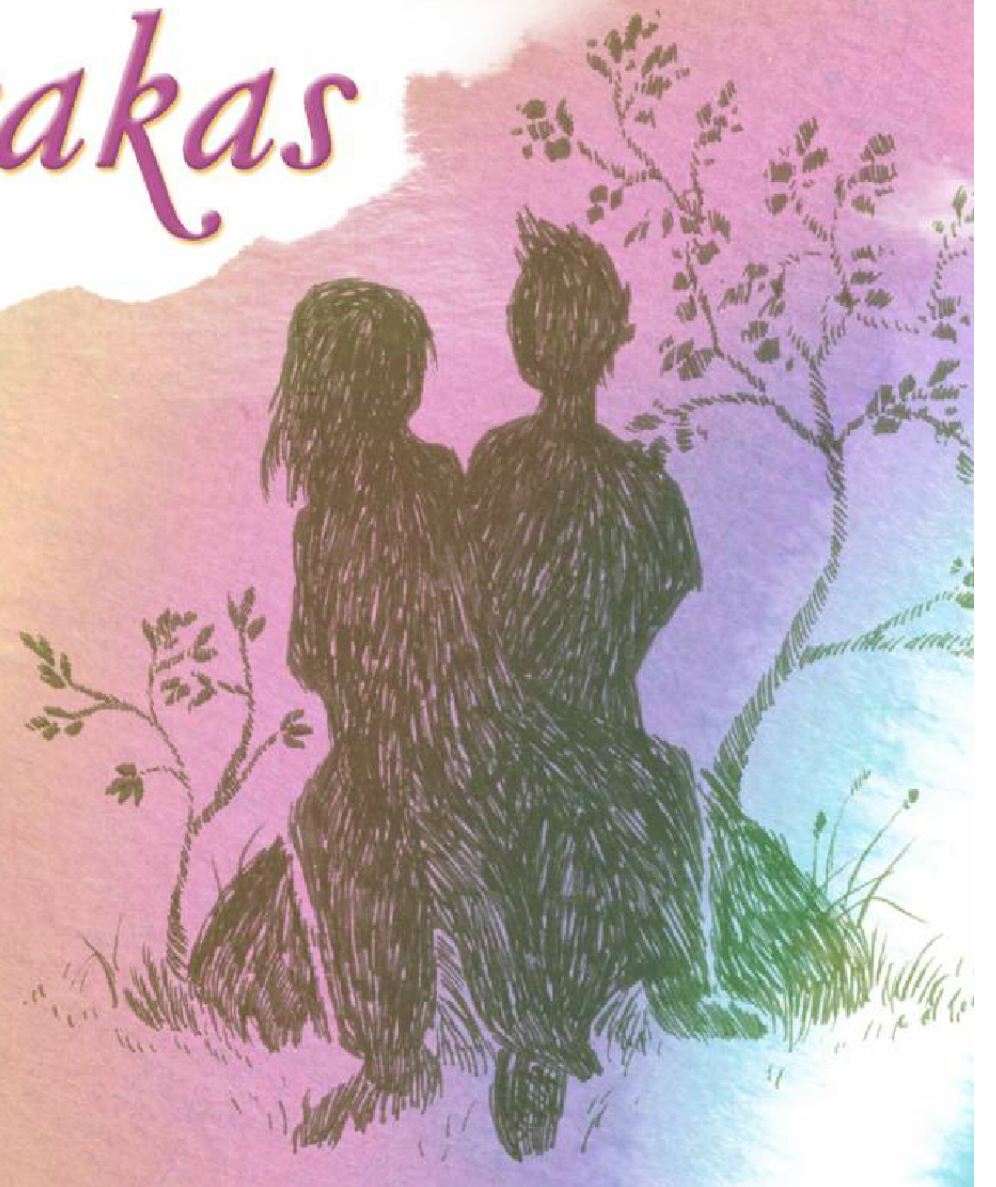

Leirikoulurakas

Anna kelluu vielä unessa.
Hän ei halua herätä.
Hän näkee unta Villestä.
Unessa Anna istuu Villen sylissä
lämpimänä kevätiltana.

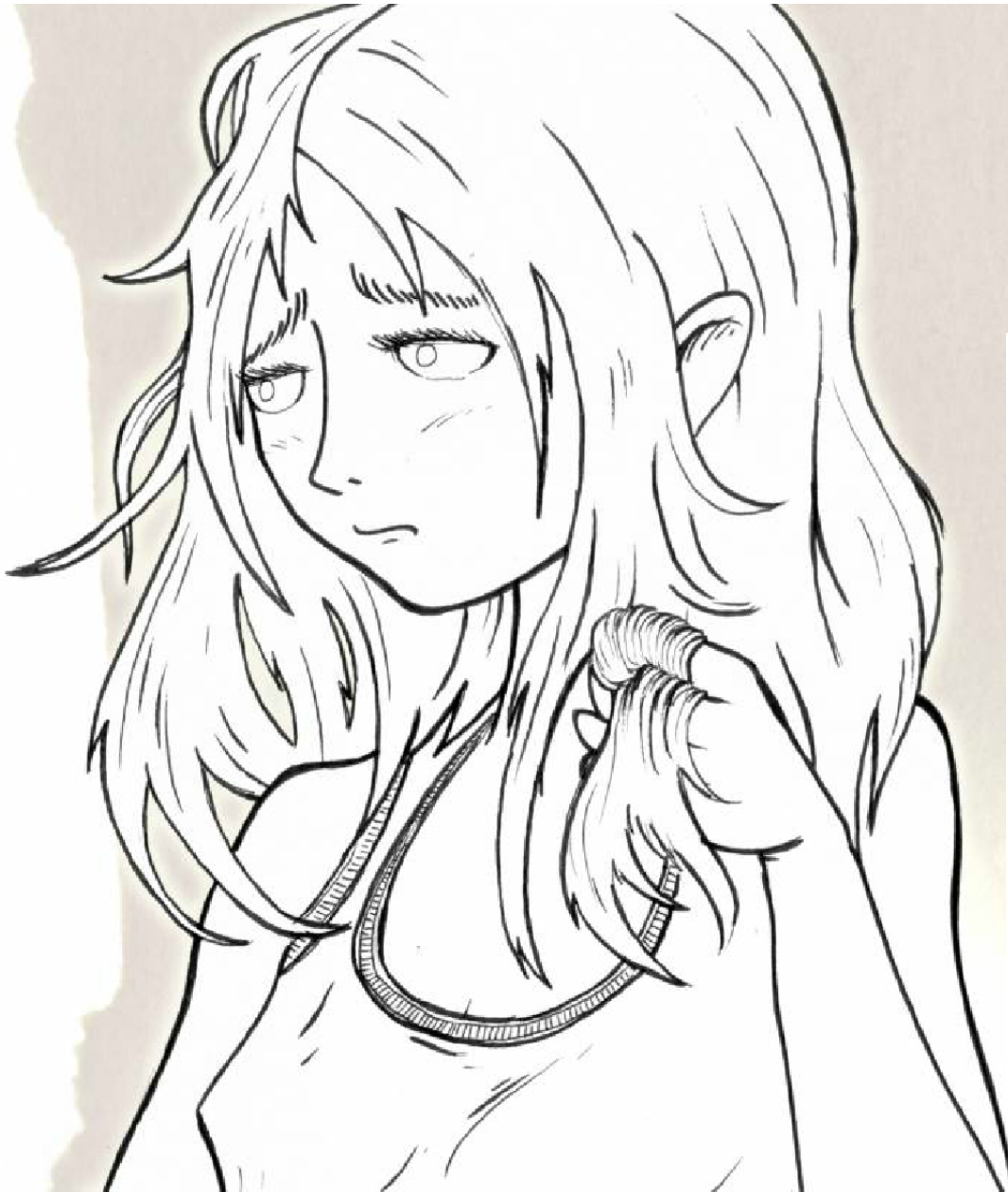
Anna säpsähtää hereille.
Todellisuus tulee väkisin mieleen.
Nykyään Ville kääntyy pois,
kun Anna tulee paikalle.
Hän ei ole huomaavinaan Annaa.
Eikä Anna tiedä, miksi Ville muuttui.

Toukokuun lopussa leirikoulussa Anna sai hetken olla Villen kanssa. Leirikoulussa Ville katsoi kerran Annaa laiturilla, kaikkien muiden ihmisten ohi.

Ville tuli puhumaan Annalle ja oli erilainen kuin kaikki muut pojat.

Leirikoulun viimeisenä iltana he istuivat sylikkään niin kuin Annan unessa. He eivät puhuneet suhteestaan mitään, mutta Annan mielestä sen piti olla ihanan pitkän seurustelun alku. Se ei jatkunut sitten yhtään leirikoulun jälkeen. Kesäloma alkoi ja Ville katosi.

“Voi kun ei tietäisi,
miten asiat voisivat olla,
sitten ei olisi niin kamalaa”,
Anna mieltii.

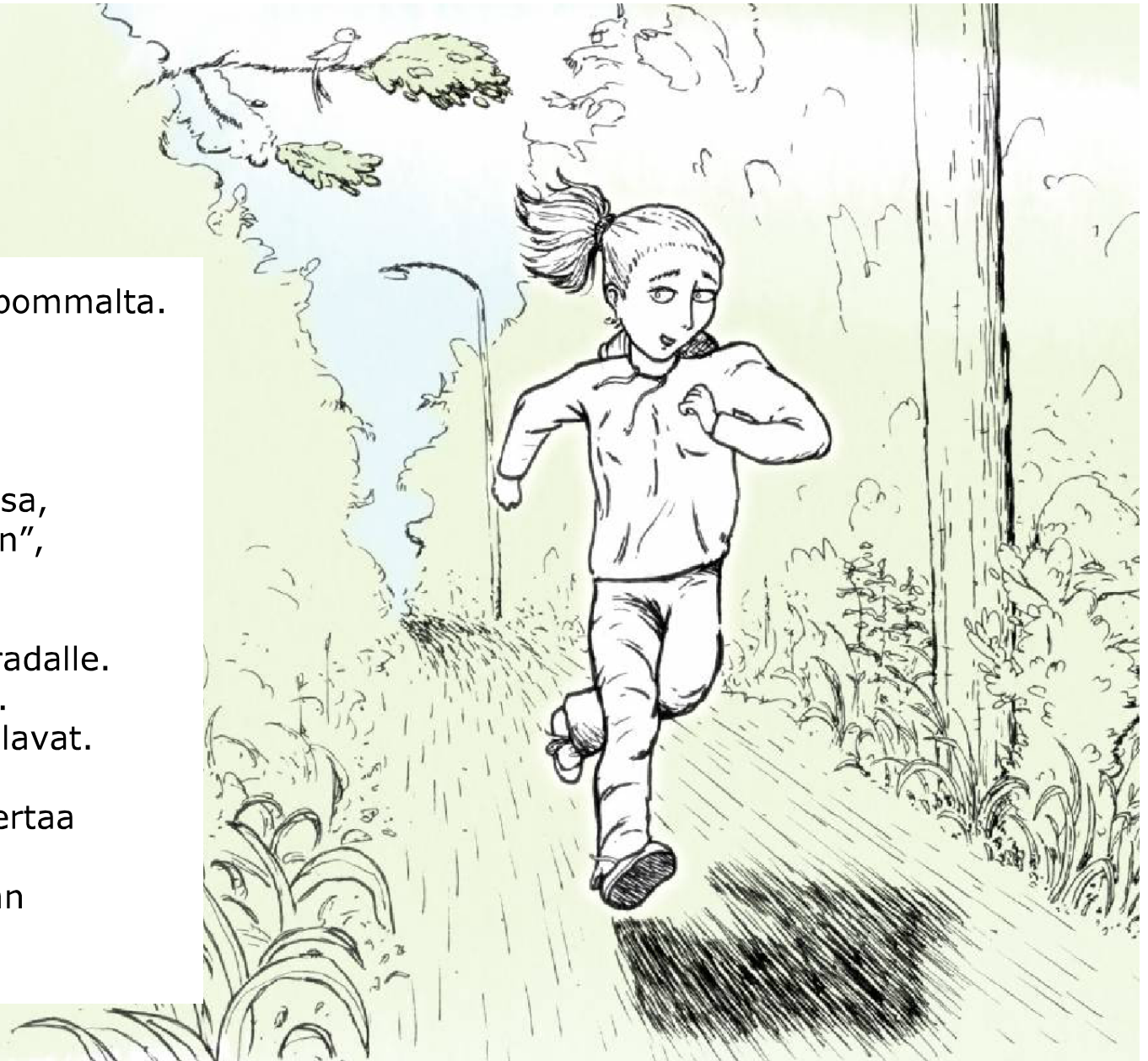
Pikkusisko ja pikkuveli, Eeva ja Onni,
kiljuvat portaissa toisilleen.
“Voi hitsi, että ne ovat onnellisia”,
Anna ajattelee.
“Miksi minusta tuli vain
leirikoulurakas?”

Anna tietää, että yksi poika ei voi
viedä ihmiseltä kaikkea iloa.
Mutta aika lähellä se on.
Ainakin tämä kesäloma
on mennyt pilalle.

Iltapäivällä alkaa tuntua helpommalta.
Onni ja Eeva ovat ulkona,
isä ja äiti ovat töissä.
Kotona on hiljaista.
Anna päättää lähteä lenkille.
"Täytyy olla hyvässä kunnossa,
että sydän ei hajoa kokonaan",
hän ajattelee.

Anna hölkkää kevyesti pururadalle.
Juokseminen tuntuu hyvältä.
Metsä on vihreä ja linnut laulavat.

Anna juoksee lenkin kaksi kertaa
ympäri.
Hän pysähtyy puuskuttamaan
polkujen risteykseen.
Joku lähestyy takaapäin.

"Anna!" huutaa tuttu ääni.
Anna tuntee,
miten puna nousee kasvoille.
Juoksija on Ville.
Ja nyt Ville pysähtyy
ja tuijottaa Annaa.

Ville ottaa askeleen kohti Annaa.
Anna menee taaksepäin.
"Anna", Ville sanoo uudestaan.
Anna toivoo, että Ville lähtisi.
Annan päässä pyörii
hätäisiä ajatuksia.
Miksi Ville kiusaa häntä näin,
miksi se ei jatka matkaansa,
haluaako se nähdä,
kuinka Anna kärsii ja kiemurtelee?

Anna kääntyy ympäri
ja lähtee juoksemaan takaisinpäin.
Ville huutaa hänen peräänsä.
Anna juoksee kovempaa.
Onneksi äskeinen ylämäki
on nyt alamäki.

Pian hän ei enää pysty.
Jalat painavat liikaa.
Anna kurkistaa olkansa yli
ja näkee kauhukseen,
että Ville juoksee hänen perässään.
Ville saavuttaa häntä koko ajan.
Hädissään Anna poikkeaa polulta
ja juoksee metsään.
Hän loikkii muutaman puun juuren yli
suoraan pusikkoon.

Lopulta hän kaatuu pitkin pituuttaan
kosteaan maahan.
Hän jää paikalleen makaamaan.
Eniten maailmassa hän toivoo,
että Ville ei koskaan löydä häntä.

Se on turha toivo.
Pian pensaikko kahisee
ja Ville seisoo hänen vieressään.
"Anna", Ville sanoo.
"Etkö sinä muuta osaa
kuin sanoa mun nimeäni?"
Anna kysyy ja nousee istumaan.

"En kai sitten",
sanoo Ville ja istuu Annan viereen.
Se on jo liikaa!
Anna tuntee Villen hien tuoksun
eikä enää uskalla sanoa mitään.
Miten hiki voikaan haista niin hyvältä?

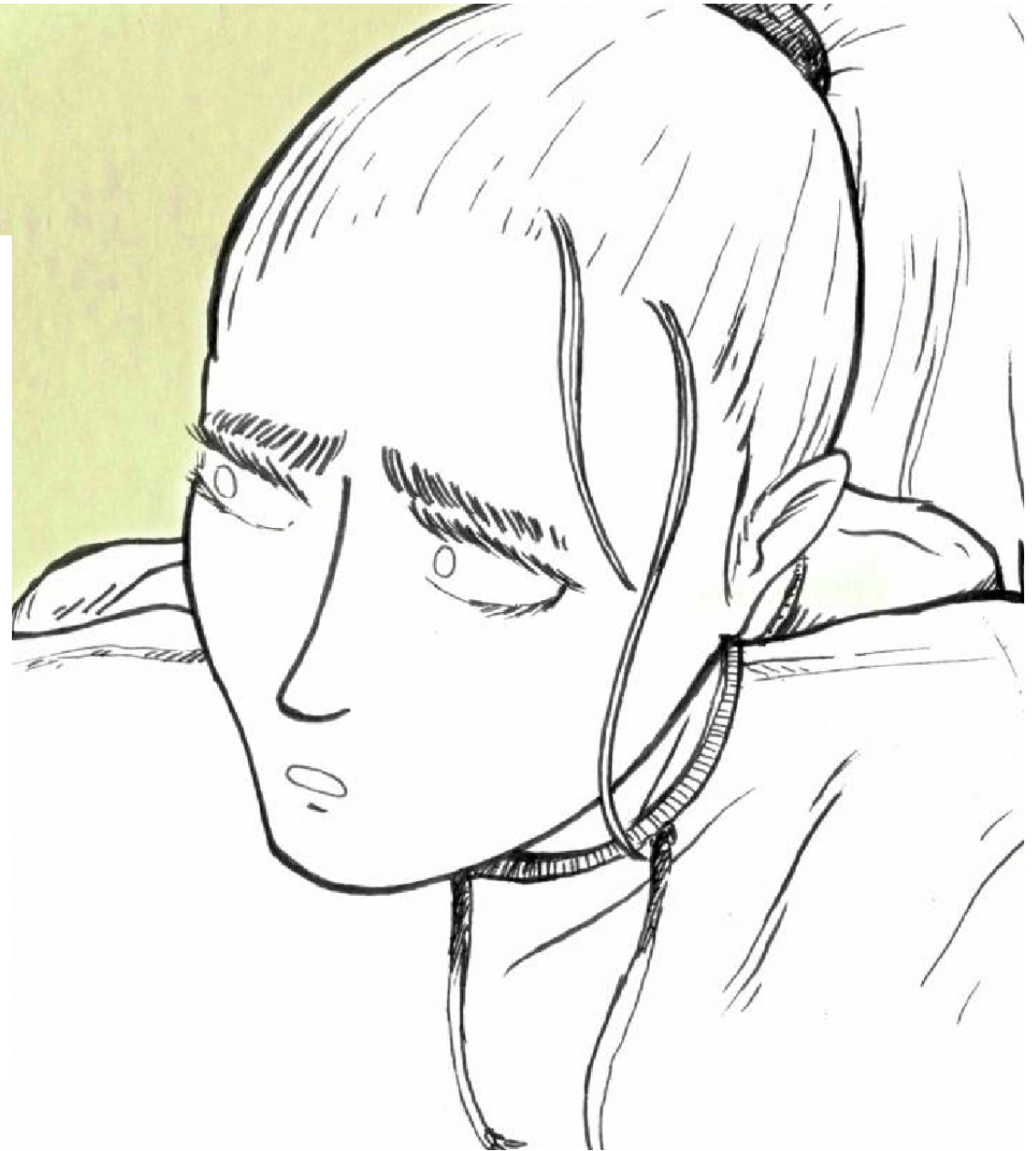
Anna katsoo varovasti Villeä silmiin. Ville näyttää hämmentyneeltä. "Anna. Höh, taas mä sanoin sun nimen, mutta kun tämä on niin vaikeaa. Mun pitäisi pyytää anteeksi. Silloin keväällä mä seurustelin Nooran kanssa. Siellä leirikoulussa, kun mä tapasin sut, mä tajusin, että ei se mun ja Nooran suhde ollut hyvä. Sitten leirin jälkeen mua hävetti."

Annan vatsaa kouristaa. Ville puhuu! Ja tuollaisista asioista ja tuollaiselle äänellä.

"Sitten mä ajattelin, että mun täytyy selvittää Nooran kanssa välit ennen kuin mä voin olla sun kanssa. Mutta en mä pystynytäkään", Ville jatkaa.

Anna ei ole tiennyt mistään Noorasta.
"Kuka Noora?" hän mutisee ja
toivoo samassa, että Ville ei kuule.
Mutta Ville kuulee.
"No Jokelan Noora."
Annaa puistattaa.
Jokelan Noora on kaikkea,
mitä Anna ei ole.
Sillä on musta tukka, tummat silmät,
upea vartalo ja kova ääni.
Annan suusta tulee nyyhkytys.

"Anna mä kerron loppuun asti",
Ville pyytää.
"Sitten mä olin jotenkin ihan solmussa.
En mä uskaltanut nähdä sua
enkä selvittää välejä Nooran kanssa.
Olen kai aika luuseri."
Ville nauraa hermostuneesti.

Anna kuuntelee,
mutta Ville ei jatka.
"Asia selvä", Anna sanoo.
Hän nousee seisomaan
ja yrittää päästä Villen ohi
takaisin pururadalle. Hän toivoo,
että itku alkaisi vasta hetken päästä.

"Hei, odota nyt.
Mun täytyy saada kertoa sulle tämä",
Ville sanoo ja tarttuu Annan
olkapäähän.
"Mä tein just välit selviksi Nooran
kanssa.
Mä en ole sen kanssa enää.
Mä haluaisin olla vain sun kanssasi."

Ville vetää Annan ihan lähelleen.
Anna ei osaa vastustella,
mutta ei hän osaa rentoutuakaan.
"Uskotko mua? Sun kanssasi",
Ville kuiskaa Annan hiuksiin.

Ville silittää varovasti Annan hiuksia ja Anna on kauhuissaan, sillä ne ovat aivan likaiset. Samassa hän tulee valtavan iloiseksi. Miksi Ville valehtelisi? Ehkä hän voisi jo antaa olla? Ehkä voisi vain painautua Villeä vasten ja antaa tunteiden viedä? Jos jotain näin ihmeellistä tapahtuu, eikö silloin pidä vain nauttia?

Niinpä Anna sulkee silmänsä, ja nojautuu Villeä vasten. Hän tuntee Villen tuoksun ja kuulee tämän sydämenlyönnit. "Ollaan hetki tässä eikä puhuta mitään", hän sanoo. Ville hörähtää ja rutistaa Annaa oikein lujaa. "Joo, ollaan vaikka loppu elämä", Ville sanoo.

LEIRIKOULURAKAS

Teksti: Johanna Kartio

Piirroksat: Jani Ikonen

Lukija: Antti Laakkonen

Verkkotoimitus: Tanja Räsänen

Tekninen toteutus: Timo Övermark

Papunet-verkkopalveluyksikkö,
Kehitysvammaliitto ry, 2013

Verkkokirja on saanut valtion
selkokirjatukea.

